

i denne Henseende. Saa meget er i alt Fald sikkert, at det sidste Udvalg, som har siddet i denne Sag, har fraraadet Understøttelsen som Supplement til Ulykkesforsikringen, og at det første Udvalg heller ikke har stillet noget Forslag i saa Henseende til Tinget. Jeg behøver derefter ikke at komme ind paa, at der saa at sige ikke er en eneste Enkelthed i det Understøttelseslovsforslag, som nu i Dag foreligger for os, der fandtes i det Forsøg, som et Flertal af det første Udvalg henledte Opmærksomheden paa i 1896; det er nemlig noget, som enhver vil kunne overbevise sig om, at dette Ændringsforslag slet ikke ligner det Udkast til særlig Lov, som den Gang fremkom; jeg har altsaa ønsket, at det ikke skulde staa uimodsagt, at der var stillet et tilsvarende Forslag fra Udvalget, naar det ikke var stillet. Sandheden er derimod, at det seneste Udvalg bestemt har udtalt sig i den modsatte Retning. Og deri have de i øvrigt faaet fuld Tilslutning hos den høje Regering, idet den daværende Indenrigsminister, den nuværende Konseilspræsident, med stor Styrke og Klarhed gjorde gældende, hvor tvivlsomt det vilde være, om de, som man havde tænkt at komme til Hjælp ad den Vej, i Virkeligheden som Regel vilde opnaa noget. Jeg indrømmer, at der var et bestemt Forhold, som vi i det første Udvalg ikke havde haft tilstrækkeligt aabent Øje for, nemlig dette, at en Ret til Understøttelse efter Ulykkestilfælde i Henhold til Understøttelsesloven paa ingen Maade vilde blive ensbetydende med, at den paagældende Person i Virkeligheden vilde opnaa noget. Tværtimod vil det, som den højtærede Minister den Gang fremhævede, i de allerfleste Tilfælde, nemlig i saa at sige alle Tilfælde af delvis Arbejdsudygtighed, føre til, at vedkommende ikke faar noget. Naar en Mand, der f. Eks. fortjener 600 Kr. om Aaret ved sit Arbejde, bliver halv arbejdsudygtig ved Ulykkestilfælde, vil i Overensstemmelse med de for Alderdomsunderstøttelsesloven gældende Regler det offentlige ikke blot være berettiget, men ogsaa forpligtet til at sige til ham: Du har endnu din halve Arbejds-kraft, hvorved du kan tjene 300 Kr. aarligt, og vi kunne af den Grund efter Lovens Udtryk ikke hjælpe dig, saa længe du kan hjælpe dig selv til det nødtørftige. Man vilde altsaa ved en saadan Lov uden for Tilfældene af fuld Invaliditet — thi Understøttelse til efterladte har aldrig været omtalt i Udvalget, da den vil være i Strid med Alderdomsunderstøttelsens

Princip — ikke have nogen som helst Sikkerhed for, at de paagældende fik noget, men en overvejende Sandsynlighed for, at de paagældende ikke vilde faa noget, naar de kun delvis vare blevne Arbejdsinvalidere. Det er dog det samme, som foreslaas nu, nemlig at man til alle disse Mennesker, som falde ind under dette Ændringsforslag, hvis det bliver vedtaget, udtaler: Komme I til Skade, have I en Ret til Understøttelse, men samtidigt ere de paagældende tilskadekomne udsatte for, naar de ville gøre Retten gældende, at man da med den Lov i Haanden, hvortil dette Ændringsforslag knytter sig, giver dem det Svar: I have som eders Forhold i Øjeblikket ere, alligevel ikke nogen Ret til Understøttelse. Det er efter min Mening ikke rigtigt at stille et Forslag, om hvilket man kan sige, at det i et meget stort Antal Tilfælde kun vil bringe en Skuffelse hos dem, til Fordel for hvem man har stillet Forslaget og faaet det vedtaget. — Det er den ene Side af Sagen; men den anden Side af Sagen forekommer mig næsten at være endnu mindre forsvarlig. Man indleder nemlig dette Ændringsforslag med følgende Ord: „Indtil en Lov om en almindelig Ulykkesforsikring for Arbejdere og dermed ligestillede er traadt i Kraft, gælde følgende Regler“. I disse Ord ligger et *Tilsagn*, mine Herrer, om at give en Lov om en almindelig Ulykkesforsikring. Det ærede Medlem for Fredericia (Ousen) nikker til mig og indrømmer altsaa, at et saadant Tilsagn faa de; dette ere vi altsaa enige om. Men saa vil jeg dog spørge: Have vi da ikke haft to Forslag om en almindelig Ulykkesforsikring, have vi ikke til Behandling haft baade Arbejderrepræsentanternes Forslag og det ærede Medlem for Horsens' (Wulff) Forslag? Har det ikke været saaledes, at i de to Udvalg, som have siddet angaaende denne Sag, have 13 af 15 Medlemmer været mod det første af de to Forslag, som jeg nævned, og blandt disse 13 har det ærede Medlem for Fredericia og nogle af hans Medforslagsstillere været? Have de ikke været med til at fastslaa, at dette Forhandlingsgrundlag kan man ikke tage imod? Og har ikke det næste Aar 14 af Udvalgets Medlemmer erklæret ikke at ville arbejde paa det af det ærede Medlem for Horsens fremsatte Grundlag? Naar nu Forholdet er dette, at Folketinget gennem sine Udvalg med en saa overvejende Majoritet har udtalt sig mod en Lovgivning om en almindelig Ulykkesforsikring for Arbejdere og dermed ligestillede Personer paa